

Arrest

nr. 285 768 van 7 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VYVE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MUSTIN *loco* advocaat A. VAN VYVE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit en van Pashtoun-origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 26 april 2021 en verzoekt op 27 april 2021 om internationale bescherming. Op 24 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, I. D., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Qadam, een dorp gelegen in het Ali Sher district, provincie Khost. U bent Pashtoun van etnische origine en bent een soenniet. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Uw asielmotieven zijn gebaseerd op de problemen van uw broer I. S. W. [...] die op 14 juli 2016 internationale bescherming aanvroeg in België, diens huisgenoot in Afghanistan G. I. [...] die op 8 november 2017 internationale bescherming aanvroeg in België, diens broer G. W. I. [...] die op 1 september 2014 internationale bescherming aanvroeg in België en hun vader I. H. [...] die op 31 januari 2011 internationale bescherming aanvroeg in België. Allen werden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, respectievelijk op 11/06/2018, 11/06/2018, 11/02/2015 en 23/02/2012.

U bent nooit naar school gegaan omwille van het gegeven dat jullie nomaden waren. U en uw broer S. W. hoedden de schapen samen. U kan niet lezen of schrijven. Uw broer S. W. nam de schapen mee naar Dabgay. Daarna bracht u ze naar de velden en een rivier dichtbij uw huis. U nam de schapen voor een korte tijd mee en bracht ze nadien terug mee naar huis. Op een dag ging u samen met uw broer, S. W., met de schapen naar Dabgay. Jullie werden tegengehouden door de taliban. De taliban gebood u om naar huis te gaan en het vee mee te nemen. Ze vertelden u dat ze uw broer later zouden laten terugkeren. Die avond kwam S. W. huilend thuis. Uw moeder smeerde olie op zijn rug omdat hij geslagen werd door de taliban. Uw vader was op die avond ook terug thuis na verkoop van zijn levensvoorraden. Op die nacht, kwam de taliban binnengevallen. Ze namen uw vader mee terwijl u sliep.

Uw moeder had S. W. en G. verstoppt. Beiden werden ze door uw moeder meegenomen naar Harun Khel, naar B. K. Uw moeder had hem gevraagd om hen weg te zenden naar de plaats waar hij ook H. heen had gezonden. Nadien bezochten de taliban uw ouderlijke woning en bedreigden zij u. De taliban maakten uw moeder duidelijk dat ze anderen geholpen heeft om te vluchten en dat ze u niet zouden sparen. In een vroege ochtend bracht uw moeder u naar Harun Khel. Ze overhandigde u aan B. K. uit vrees dat u zou gedood worden door de taliban. Ze vertelde hem om u weg te sturen. Dat was de laatste keer dat u uw moeder gesproken en gezien heeft.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk naar België. U was ongeveer vier jaar onderweg, waarvan tweeënhalf jaar in Turkije.

U dient op 27 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u dat u kampt met stress en verklaart u dat u mentale problemen zoals geheugenverlies heeft. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldt u echter niet dat u deze problemen ervaart. U legt evenmin psychologische attesten neer die uw problemen kunnen staven. U was tijdens uw persoonlijk onderhoud in staat om gedetailleerde, gestructureerde en chronologische verklaringen af te leggen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat er op dat moment bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren en blijkt dat het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden plaatsvond.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om

internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 20 mei 2021, stelt dat u bij het uitvoeren van uw medisch onderzoek op datum van 18 mei 2021 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dat u zich aanmeldde bij aankomst in België als niet-begeleide minderjarige en op 27 april 2021 16 jaar oud zou zijn geweest, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoeft, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede dient te worden aangestipt dat er kan worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming grotendeels in verband brengt met de problemen van uw I. S. W. [...] die op 14 juli 2016 internationale bescherming aanvraagde in België, diens huisgenoot in Afghanistan G. I. [...] die op 8 november 2017 internationale bescherming aanvraagde in België, diens broer G. W. I. [...] die op 1 september 2014 internationale bescherming aanvraagde in België en hun vader I. H. [...] die op 31 januari 2011 internationale bescherming aanvraagde in België. Het CGVS benadrukt evenwel dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker, zijnde u, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. U kan zich derhalve geenszins louter steunen op een familielid die wel internationale bescherming heeft verkregen, doch dient u op een voldoende concrete manier aan te tonen dat u in uw land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer loopt. In casu meent het CGVS echter dat u op geen enkele wijze in staat bent uw vrees jegens de taliban op een geloofwaardige en overtuigende manier voor te stellen.

In kader van bovenstaande vaststelling verwijst het CGVS hierbij nog integraal naar de beslissing genomen door het CGVS aangaande het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw broer I. S. W. Een kopie van deze beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo werd uw broer de vluchtelingenstatus geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan zijn ingeroepen problemen met de taliban omwille van het werk van H.. De vaststelling dat de problemen van I. S. W. met de taliban reeds ongeloofwaardig werden bevonden, haalt de geloofwaardigheid aangaande uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn aan de vermeende problemen van uw broer met de taliban omwille van H. zijn werk activiteiten, op fundamentele wijze onderuit.

In navolging van de vermeende problemen van uw broer met de taliban, dient evenwel opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw persoonlijke moeilijkheden met de taliban ook deze niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen. In zoverre er nog geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaring dat H. melk verkocht aan de soldaten en dat uw vader en broer het gezin van H. geholpen hebben, betekent dit niet dat er automatisch een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. U dient deze vrees immers te concretiseren en individualiseren, waarin u niet geslaagd bent. U zegt enkel dat u niet naar buiten ging en de taliban niet heeft ontmoet, u was te jong. Dit kan uw gebrek aan kennis over de taliban die u en uw familie zouden vervolgen, niet vergoelijken.

De taliban sprak alleen met uw moeder en wilden u vermoorden (CGVS, p. 18). Er kan echter niet worden ingezien waarom de taliban u zou willen vermoorden wanneer uw vader eerder meegenomen werd omwille van zijn hulp aangeboden aan het gezin van H.. Hoewel u beweert dat de taliban enkele keren uw woning bezochten, geeft u toe niet te weten wie van de taliban dit waren (CGVS, p. 15, 17, 18). Daarnaast beweert u dat B. J. verantwoordelijk is voor de taliban in uw regio en dat u enkel de 'mannen' of ondergeschikten van B. J. hebt gezien (CGVS, p. 16). U slaagt er echter niet in concrete informatie over deze mannen te verstrekken.

Dat u niet beter op de hoogte bent van de taliban die u zouden vervolgen, ondersteunt de eerder gedane vaststelling dat uw verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Voorts is het allerm minst waarschijnlijk dat u, gezien uw verklaring dat uw vader meegenomen en uw broer gevlucht is, actueel nog steeds als een doelwit zou worden gepercipieerd door de taliban. Het heeft immers geen nut om u te vervolgen daar uw vader meegenomen zou zijn. Ten aanzien van de omstandigheden van het ontvoeren van uw vader, kunnen ook enkele bedenkingen worden gemaakt.

Het is opmerkelijk dat u niet weet of er nog iets gebeurd is met uw familie en de taliban na uw vertrek. Indien u daadwerkelijk geïnterviewd werd door de taliban, zou er verwacht kunnen worden dat de taliban na de val van de overheid u zouden zoeken en langsgaan bij uw familie. Indien u de taliban vreest, zou er tegelijk kunnen verwacht worden dat u de nodige inspanningen levert om te weten te komen of de taliban al dan niet naar u gevraagd hebben en/of er nog iets na uw vertrek is gebeurd (CGVS p.18). U zegt hierover dat u niets weet en dat u weg was. Dit kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg worden beschouwd voor uw onwetendheid. Uw desinteresse staat in schril contrast met uw aangehaalde vrees.

U haalt meermaals het gegeven aan dat u in Afghanistan nog een kind was en geeft ook aan dat u daardoor verschillende zaken niet weet te verklaren (CGVS p. 6, 9, 10, 11, 13, 15, 16, 17, 18, 19 en 20). Zo wordt er bijvoorbeeld aan u gevraagd of u ooit ergens hulp gezocht of advies gevraagd heeft. Daarop weet u het volgende te antwoorden: "Dat weet ik niet, ik was toen heel jong, dat heb ik al heel vaak gezegd. Al deze dingen zijn door mijn moeder verteld. Wanneer ik haar vroeg naar mijn broer, waar hij is. " (CGVS p. 18). Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming ongeveer 21 jaar was. Dat betekent dat u bij uw vertrek uit Afghanistan ongeveer 17 jaar oud was. Deze leeftijd wijst niet meer naar uw vroege kinderjaren maar wijst erop dat u bij uw vertrek uit Afghanistan eerder al jongvolwassen was. Het feit dat u essentiële elementen aangaande uw vluchtmotieven niet meer weet omdat u te jong was, haalt de geloofwaardigheid van uw motieven verder onderuit.

Voorts kan worden toegevoegd dat u geen geldige identiteitsdocumenten noch andere documenten ter ondersteuning van uw verzoek neerlegt. Het CGVS is dan ook niet in staat enige objectieve vaststelling aangaande uw verzoek te doen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om

het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Nergens blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat

de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel werpt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout op en voert hij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van “het algemene beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.1.2. Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn middel aan met een algemene inhoudelijke toelichting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen.

2.1.3. Vervolgens gaat verzoeker in het verzoekschrift eerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

2.1.3.1. Verzoeker wijst in eerste instantie op het bestaan van zijn vrees voor vervolging in verband met zijn familie. Op basis van wat hij verder in het verzoekschrift uiteenzet, meent verzoeker enerzijds dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband niet draagkrachtig zijn en dat de eventuele vaagheden of onwaarschijnlijkheden verklaarbaar zijn, en anderzijds dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielerzoek aannemelijk te maken daar hij de vragen van de *protection officer* zo goed als hij kon beantwoordde en hij ook een coherent relaas heeft afgelegd, zonder tegenstrijdigheden. Na herlezing van het geheel van zijn verklaringen in samenhang met objectieve informatie over Afghanistan zijn er aldus, volgens verzoeker, voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Vervolgens benadrukt verzoeker zijn profiel. Luidens het verzoekschrift heeft de verwerende partij zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van zijn verklaringen geen rekening gehouden met zijn ongeschoold profiel. In tegenstelling tot wat de Dienst Voogdij beweert, volhardt verzoeker dat hij op zestienjarige leeftijd België is binnengekomen en ook minderjarig was op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker is van mening dat bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening had moeten worden gehouden met zijn jonge leeftijd en rijpheid, wat de verwerende partij niet gedaan heeft.

Verzoeker gaat vervolgens in op het motief van de bestreden beslissing aangaande zijn leeftijd. Hoewel hij er zich van bewust is dat het noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toekomt om zich uit te spreken over een beslissing van de Dienst Voogdij, verzoekt hij de Raad om toch rekening te houden met de documenten en ontwikkelingen die hij in dat verband vervolgens aanhaalt. Zo wijst hij op het feit dat er discussie bestaat rond leeftijdsschatting door middel van bottests en stelt hij dat deze methode van leeftijdsbepaling unaniem bekritiseerd wordt door vele juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid van deze methode in twijfel trekken. Concreet wijst verzoeker in dit verband naar een resolutie van het Europees

Parlement van 2013 in verband met niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en een advies van de Nationale Orde der Artsen van 20 februari 2010 over deze kwestie. Verzoeker meent bovendien dat uit talrijke wetenschappelijke rapporten blijkt dat trauma ook de groei van een individu kan beïnvloeden en verwijst hiervoor naar een artikel van het Platform Kinderen op de vlucht. Voorts benadrukt verzoeker dat hij, zoals vele Afghanen, zijn geboortedatum niet kent, dat hij daarom aan de commissaris-generaal en aan de Dienst Vreemdelingenzaken de leeftijd gaf die hij dacht dat hij had en dat hij die leeftijd als zijn echte leeftijd beschouwde. Verzoeker stelt vervolgens dat, zelf indien geoordeeld zou worden dat hij niet zijn werkelijke leeftijd heeft opgegeven, dit geen opzettelijke handeling is van zijn kant, hij te goeder trouw heeft gehandeld en hij niet getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Ook verwijst verzoeker in het verzoekschrift op het feit dat het genoemd besluit van 20 mei 2021 van de Dienst Voogdij betreffende het medisch onderzoek ter vaststelling van de leeftijd niet was opgenomen in het administratief dossier dat aan verzoeker is meegedeeld, zodat hij de inhoud ervan niet kan verifiëren. Gezien het bovenstaande, is verzoeker van mening dat zijn minderjarigheid had moeten worden aangenomen en in aanmerking had moeten worden genomen bij de beoordeling van zijn verklaringen. Verzoeker is op zijn minst van mening dat hij het voordeel van de twijfel had moeten krijgen en dat de kwestie van zijn leeftijd niet mocht worden beschouwd als een factor die zijn geloofwaardigheid beïnvloedt.

Verder gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing aangaande de verzoeken om internationale bescherming die sommige van zijn familieleden in België hebben ingediend. Hij oppert dat hij zich nooit uitsluitend heeft willen baseren op de resultaten van de procedures van zijn familieleden, maar integendeel een volledig, geloofwaardig en onweerlegbaar asielverhaal verstrekt. Daarnaast stelt hij dat het niet volstaat dat een verzoeker om internationale bescherming zich baseert op de resultaten van de procedures van zijn gezinsleden, maar dat het evenmin volstaat dat de commissaris-generaal zich baseert op de resultaten van die procedures, daar elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, rekening houdend met het profiel van de verzoeker, de specifieke gegevens van het geval en de situatie in zijn land van herkomst. In dit verband merkt verzoeker ook op dat aangezien zijn broer de subsidiaire beschermingsstatus gekregen had, deze het niet nodig achtte om beroep in te stellen tegen de beslissing die hem de vluchtelingenstatus weigerde. Indien hij echter geen verblijfsrecht had verkregen, zou hij beroep hebben ingesteld om onder meer de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus te betwisten. Verzoeker stelt dat zijn vrees voor vervolging en zijn asielrelaas reëel zijn en dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt door zijn broer de vluchtelingenstatus te weigeren. Tot slot is hij van mening dat, indien de verwerende partij bij haar analyse rekening mag houden met haar eerdere beslissing, het haar zorgplicht is om ook rekening te houden met alle elementen van verzoekers zaak.

Aangaande de motieven van de bestreden beslissing betreffende zijn kennis over de taliban, maakt verzoeker de volgende opmerkingen:

“Verzoeker merkt om te beginnen op dat de protection officer hem op geen enkel moment heeft gevraagd wat hij wist over de Taliban die hem bedreigden. Toen verzoeker verklaarde dat hij hen nooit had ontmoet omdat hij niet naar buiten ging (NPO, blz. 18), was dit in antwoord op de vraag of hij ooit door de Taliban was bedreigd. Verzoeker legde toen uit dat toen de Taliban op bezoek kwamen, zijn moeder hem verstopte en zelf de deur ging openen. Hij heeft ze maar één keer gezien, met zijn broer. Verzoeker kon dus niet weten (en had er geen bijzonder belang bij) wie zij waren. Deze verklaring is volkomen geloofwaardig, aangezien verzoeker destijds een kind was (zoals hij vele malen heeft herhaald, zie met name NPO blz. 15, 16, 17, 18).

Bovendien legt de verwerende partij niet uit waarom verzoeker op de hoogte had moeten zijn van de Taliban die hem bedreigden. Zoals verzoeker op bladzijde 18 van het NPO verklaarde, was hij destijds niet alleen een kind, maar heeft hij ook een nomadenachtergrond. Hij was alleen geïnteresseerd in zijn schapen, en kende de Taliban niet. Hij had geen reden om te weten dat de Taliban hem bedreigden, en de verwerende partij voert geen argument van het tegendeel aan.”

Aangaande het motief van de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker actueel nog steeds als een doelwit zou worden gepercipieerd door de taliban, argumenteert verzoeker dat hij hierover een antwoord heeft gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dat hiermee, alsook met de Afghaanse context, geen rekening is gehouden. Nadat verzoeker in het verzoekschrift het deel van het persoonlijk onderhoud citeert waar volgens hem dit antwoord kan gevonden worden, stelt hij dat de verwerende partij niet verklaart waarom deze uitleg niet voldoende is en dat uit dit antwoord een volkomen geloofwaardige uitleg kan worden afgeleid. Verzoeker verduidelijkt dat het feit dat zijn vader H. had geholpen om Afghanistan te ontvluchten een reden was voor de taliban om wraak te nemen. Aangezien de taliban hun recht en rechtvaardigheid wilden opleggen, is het heel geloofwaardig dat zij niet alleen wraak wilden

nemen, maar ook de bevolking ervan wilden weerhouden iemand te helpen Afghanistan te ontvluchten. De doodstraf voor verzoekers vader en zoon was een uiterst gewelddadige en dus afschrikwekkende straf, die in de ogen van de taliban waarschijnlijk doeltreffend was.

In verband met het motief van de bestreden beslissing inzake het feit dat hij niet weet of er nog iets gebeurd is met zijn familie en de taliban na zijn vertrek, betoogt hij dat hij geen mogelijkheid heeft om zijn familie per post te schrijven, daar hij uit een nomadengezin komt, en dat hij hen niet kan bellen of berichten sturen omdat zij geen telefoon hebben. Verzoeker is van mening dat de *protection officer* hem hier alleen maar naar had moeten vragen om over deze informatie te beschikken en benadrukt dat dat in dit geval niet is gebeurd.

Tot slot is verzoeker het ook niet eens met het motief van de bestreden beslissing dat hij zich niet op zijn jonge leeftijd kan beroepen om te verschonen dat hij bepaalde essentiële elementen aangaande zijn vluchtmotieven niet meer weet en verschillende zaken niet kan verklaren. In de eerste plaats verwijst verzoeker in het verzoekschrift andermaal naar zijn uiteenzetting waarom geen zekerheid kan worden verkregen over zijn leeftijd en waarom hem op dat punt ten minste het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Verder merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij zijn onwetendheid over bepaalde elementen rechtvaardigt met zijn jonge leeftijd, maar dat de verwerende partij in haar beslissing slechts één van die elementen aan de orde stelt. Volgens hem is het enige in de bestreden beslissing genoemde element ten aanzien waarvan hij zijn onwetendheid rechtvaardigt, onder meer door zijn jonge leeftijd, het feit dat hij de taliban die hem bedreigden niet kende. Verzoeker wijst enerzijds op het feit dat hij hierbij echter verklaarde dat hij, ongeacht zijn leeftijd (of hij volgens hem 13 was of volgens de commissaris-generaal 17), bij zijn moeder woonde en dat zij het was die hem opdracht gaf zich te verstoppen en de deur voor de taliban opende en anderzijds dat hij ook verklaarde dat hij als nomade de taliban niet kende en er geen belangstelling voor had. Verzoeker is dan ook van mening dat zijn onwetendheid over de taliban die hem bedreigen bij lange na niet alleen wordt gerechtvaardigd door zijn jonge leeftijd. Wat de andere factoren betreft ten aanzien waarvan hij zijn onwetendheid rechtvaardigt door zijn jonge leeftijd, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat de verwerende partij deze in de bestreden beslissing niet noemt. Dit betekent volgens hem dat de verwerende partij deze elementen voldoende bewezen acht en dat het feit dat verzoeker zich beroept op zijn jonge leeftijd om zijn onwetendheid te rechtvaardigen met betrekking tot bepaalde feiten die door de verwerende partij hoe dan ook niet worden betwist, bijgevolg geen motief kan zijn om zijn relaas in twijfel te trekken.

Verzoeker besluit aangaande zijn asielrelaas dat de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd op de negatieve beslissing van zijn broer, dat uit de (weinig) aangevoerde motieven zowel een gebrek aan instructie als een gebrek aan aandacht voor de context blijkt, dat hij een volledig, vrij van tegenstrijdigheden en in de Afghaanse context geloofwaardig relaas heeft afgelegd en dat artikel 48/7 dient te worden toegepast.

2.1.3.2. Verzoeker vreest ook als verwesterd beschouwd te kunnen worden en daardoor vervolgd te worden.

Vooreerst betoogt verzoeker in dit verband dat daden van vervolging ten aanzien van verwesterde personen of personen die gepercipieerd worden als verwesterd, kunnen uitgaan van verschillende actoren. Verzoeker stelt namelijk dat hij bij terugkeer uit het Westen niet alleen het risico loopt slachtoffer te worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege *Anti-Government Elements* (AGE's), maar ook van daden van geweld vanwege de Afghaanse gemeenschap. Voorts oppert verzoeker dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals hij, bij terugkeer vervolging vrezen, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van 'verwesterde' Afghanen. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker veelvuldig naar rapporten, krantenartikelen en rechtspraak van de Raad.

Verzoeker haalt verschillende redenen aan waarom hij verwesterd is, of minstens als dusdanig gepercipieerd zal worden. Zo wijst hij op het feit dat hij al drie jaar in Europa leeft. Wat zijn fysieke verschijning betreft, wijst verzoeker op het feit dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt en dat hij zich casual kleedt, dat hij geen baard heeft, dat hij zijn haar op een moderne manier draagt en dat hij aldus duidelijk een 'westerse stijl' heeft. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker, luidens het verzoekschrift, in de loop van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores. Hij heeft ook in een carwash gewerkt. In deze context heeft hij Frans geleerd, is hij dagelijks in contact met niet-

Belgen gekomen en heeft hij zich meer en meer aan de Belgische gebruiken aangepast. Volgens verzoeker geven deze elementen aan dat hij zijn godsdienst niet meer belijdt zoals dat in Afghanistan zou worden verwacht, en dat zijn waarden grotendeels zijn veranderd, zodat hij bij terugkeer de waarden en gewoonten die nu de zijne zijn, zou moeten opgeven.

Verzoeker wijst in dit verband ook op de EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van april 2022 en in het bijzonder naar de risicobepalende factoren waarmee volgens het rapport rekening dient te worden gehouden bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, zijnde: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

In dit verband wijst hij erop dat hij vrijwel geen familie meer heeft in Afghanistan. Zijn vader is waarschijnlijk dood, hij heeft geen nieuws van zijn moeder en zijn jongere broer A. K. en hij heeft geen mogelijkheid om contact met hen op te nemen. Hij zou dus aan zijn lot worden overgelaten als hij zou terugkeren, zou geen mogelijkheid hebben om zich opnieuw in de samenleving te integreren en zou des te meer als een verwesterde vreemdeling worden beschouwd. Verzoeker herhaalt dat hij sinds meer dan drie jaar buiten Afghanistan is en dat zijn gedrag en waarden aanzienlijk veranderd zijn. Bovendien is er volgens hem een risico dat hij onder de aandacht van de Taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij het proberen terug te keren naar zijn gemeenschap, daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwestern' of minstens als 'verwesterd' beschouwd te worden en daar er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Verzoeker concludeert, wat betreft de verwestering, als volgt:

"Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw. Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond, dient de beslissing te worden vernietigd teneinde verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, hetgeen tijdens zijn eerste persoonlijke onderhoud niet is gebeurd."

2.1.4. Verzoeker hekelt in het verzoekschrift ook dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

2.1.4.1. Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de toepassing van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gehouden van de rapporten waarop zij zich steunt om te concluderen dat hij veilig naar Afghanistan kan terugkeren. Verzoeker benadrukt enkele nuances en bedenkingen die gemaakt worden met betrekking tot de beschikbare cijfergegevens. Daarnaast wijst verzoeker op het feit dat zowel bepaalde rapporten waarop de verwerende partij zich baseerde om tot deze conclusie te komen, als andere artikels en algemene informatie, waaruit hij citeert, aangeven dat het zeer moeilijk is om betrouwbare bronnen te hebben betreffende de situatie in Afghanistan. Overwegende dat de informatie over de veiligheidsproblematiek in Afghanistan te fragmentarisch is en de situatie van de onafhankelijke bronnen binnen Afghanistan er duidelijk niet op verbeterde, is het luidens het verzoekschrift niet redelijk om te spreken van een *"sterke daling van het aantal burgerslachtoffers"*, zoals in de bestreden beslissing wel gedaan wordt. Verzoeker verwijst ook naar algemene informatie die deze conclusie van de bestreden beslissing tegenspreekt.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de Nansen note 2-22 *"Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers"* van 23 juni 2022. In deze nota wordt opgemerkt dat het nieuw beleid door de commissaris-generaal niet volledig in lijn ligt met de UNHCR *Guidance note* van februari 2022 waarin wordt gesteld dat er op dit moment niet voldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om zorgvuldig negatieve beslissingen te nemen, maar wel met de EUAA *Country Guidance* van april 2022. In het licht hiervan onderzocht Nansen in deze nota de bewijswaarde van deze richtlijnen om te bepalen in hoeverre de commissaris-generaal deze richtlijnen zou moeten volgen in individuele dossiers en wat de bewijslast is indien de commissaris-generaal zou willen afwijken van deze richtlijnen. Het kwam tot de conclusie dat de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 een significante bewijswaarde heeft, zwaarder dan die van de richtlijnen van het Europese Asielagentschap,

dat de bewijslast die op de commissaris-generaal rust bijzonder hoog is om van het advies van het UNHCR af te wijken en negatieve beslissingen in Afghaanse dossiers te nemen en dat de informatie waarop de *COI Focus Afghanistan* van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd "*niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg*" is. Bovendien wijst verzoeker nog op het feit dat deze nota vereist dat de informatie in elk individueel dossier dient aangevuld te worden, wat *in casu* niet gebeurde.

Verzoeker concludeert in verband met veiligheidssituatie als volgt:

"Verzoekende partij meent dat voor zover de Raad zou menen dat er voldoende bronnen zijn, de positie van het CGVS over het actueel geweldsniveau alsook de aard en de ernst ervan in Afghanistan niet gevolgd kan worden ook op grond van de informatie die beschikbaar is op de verschillende nieuwspagina's op de volgende websites : Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/asia/afghanistan>), Reuters (<https://www.reuters.com/news/archive/afghanistan>), Gandhara (<https://gandhara.rferl.org/afghanistan>),...

Verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot de analyse van de CGVS recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld, op de markt, in de moskee, op school, op de bus... enz.

Dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel Taliban gevisieerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

Dat er dan ook minstens aanleiding is verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond."

2.1.4.2. Verzoeker stelt tevens dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Hij betoogt dat hij terugkeer terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Hij brengt vooreerst algemene informatie bij inzake de omvang van de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan. Daarna oppert verzoeker dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precaire situatie en brengt hij algemene informatie bij ter staving hiervan. Concreet wijst verzoeker hier in eerste instantie op het feit dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan het directe gevolg is van de internationale sancties, dewelke werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime. De verergering van deze toestand is daarom volgens verzoeker veroorzaakt door de gedragingen van de taliban. Verder betoogt verzoeker dat de administratieve en technische capaciteit van de taliban zeer beperkt is, waardoor basisdiensten niet door de overheid worden verleend. Dit is volgens verzoeker ook een direct gevolg van het talibanregime, aangezien veel voormalige regeringsambtenaren het land ontvlucht zijn of ondergedoken zijn door vergelding door de taliban, andere ambtenaren verplicht werden te stoppen met werken, bijvoorbeeld vrouwen en ander personeel geen salaris krijgt. Dit, gekoppeld met het gebrek aan financiële middelen (door het niet aanvaarden van de door de internationale gemeenschap gestelde voorwaarden), heeft volgens verzoeker als gevolg dat basisdiensten door de overheid niet worden verleend. In dit verband verwijst verzoeker ook nog naar de gestaagde werkloosheid in Afghanistan, wat armoede veroorzaakt en mensen verhindert om in hun basisbehoeften te voorzien. Luidens het verzoekschrift is ook dit een directe consequentie van het talibanregime, dat verbiedt dat vrouwen werken en verhindert dat sommige beroepsactiviteiten, zoals muzikant, make-up artiest, kapster, schoonheidsspecialist, enz. worden uitgeoefend.

Verzoeker verwijst verder opnieuw naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en betoogt vervolgens:

"Er dient te worden opgemerkt, als benadrukt door Nansen in de Note van 23 juni 2022 reeds geciteerd: "de COI Focus van Cedoca geen enkele informatie bevat met betrekking tot de sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. Nochtans heeft de RvV in de uitspraak van 31 maart 2022, nr. 270.813, specifiek onderzoeksmaatregelen bevolen met betrekking tot de humanitaire crisis in Afghanistan. De summiere analyse van het CGVS, gebaseerd op onder andere het rapport van het Europees Asielagentschap van januari 2022,⁸² was immers niet voldoende om na te gaan of een verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar élémentaire levensbehoeften kan voorzien."

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolgd de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socio-economische crisis, vraagt verzoeker

U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken.

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolgd artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier.

Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat:

"Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 September 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154-155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31).

Het is de taak van de verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 Oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet."

2.1.5. Verzoeker verzoekt de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, of minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen, of, in subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2,

§ 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemene beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat artikel 1 enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteenzet en artikel 4 van dezelfde wet enkel de uitgesloten gevallen van dat toepassingsgebied bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze deze artikelen geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet dienstig op de schending van deze bepalingen.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban. Een familielid van verzoeker, H., verkocht namelijk melk aan de autoriteiten en kreeg hierdoor problemen met de taliban. Toen de taliban ontdekten dat verzoekers gezin bepaalde leden van het gezin van H. hielp Afghanistan te ontvluchten, kreeg ook verzoekers gezin problemen met de taliban. Nadat verzoekers vader door de taliban werd meegenomen en zijn broer Afghanistan verliet, uitten de taliban ook bedreigingen ten aanzien van verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker, omwille van meerdere redenen, onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kan worden vermoed. Ten eerste (i) wordt vastgesteld dat verzoeker de commissaris-

generaal heeft trachten te misleiden omtrent zijn identiteit. Hij doet zich namelijk onterecht voor als minderjarige, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Ten tweede (ii) wordt vastgesteld dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming grotendeels in verband brengt met de problemen van zijn broer, de huisgenoot van zijn broer, diens broer en hun vader, die elk op verschillende tijdstippen een verzoek om internationale bescherming in België indienden en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. In dit verband wordt enerzijds (a) op gewezen dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, en dat verzoeker geenszins louter kan steunen op een familielid dat wel internationale bescherming heeft verkregen, doch dat hij op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer loopt. Anderzijds (b) wijst de commissaris-generaal integraal naar de beslissing, genomen aangaande het verzoek om internationale bescherming ingediend door zijn broer, waarin hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn ingeroepen problemen met de taliban omwille van het werk van H. De vaststelling dat de problemen van zijn broer met de taliban reeds ongeloofwaardig werden bevonden, haalt de geloofwaardigheid aangaande verzoekers asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn aan de vermeende problemen van zijn broer met de taliban omwille van H. zijn werkzaamheden, op fundamentele wijze onderuit. Ten derde (iii) kunnen verzoekers persoonlijke moeilijkheden met de taliban ook niet overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Zo (a) is verzoeker onvoldoende op de hoogte over de taliban die hem en zijn familie zouden vervolgen en kan hij dit gebrek aan kennis niet vergoelijken. Voorts (b) is het allerm minst waarschijnlijk dat hij, gezien zijn verklaring dat zijn vader meegenomen is door de taliban en zijn broer gevlucht is, actueel nog als een doelwit zou worden gepercipieerd door de taliban. Verder (c) is het opmerkelijk dat hij niet weet of er nog iets gebeurd is met zijn familie en de taliban na zijn vertrek. Daarnaast (d) haalt het feit dat verzoeker essentiële elementen aangaande zijn vluchtmotieven niet meer weet omdat hij te jong was, terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat hij op het ogenblik van zijn verzoek om internationale bescherming ongeveer 21 jaar was, de geloofwaardigheid van zijn motieven verder onderuit. Ten slotte (e) legt verzoeker ook geen geldige identiteitsdocumenten, noch enige andere documenten neer ter ondersteuning van zijn verzoek, waardoor de commissaris-generaal niet in staat is om enige objectieve vaststelling aangaande zijn verzoek te doen.

Deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker onvoldoende overtuigende elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

2.3.6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en inconsistent of onaannemelijk bevonden verklaringen, uit blote beweringen en minimaliseert en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.6.4. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 27 april 2021. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 20 mei 2021 blijkt immers dat verzoeker op datum van 18 mei 2021 ouder is dan 18 jaar, waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is.

In zoverre hij kritiek uit op (de betrouwbaarheid van) het gevoerde leeftijdsonderzoek en de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling en de daarvoor gehanteerde methode thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of

ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij, zoals vele Afghanen, zijn geboortedatum niet kent, dat hij daarom aan de commissaris-generaal en aan de Dienst Vreemdelingenzaken de leeftijd gaf die hij dacht dat hij had en dat hij die leeftijd als zijn echte leeftijd beschouwde. Verzoeker stelt vervolgens dat, zelf indien geoordeeld zou worden dat hij niet zijn werkelijke leeftijd heeft opgegeven, dit geen opzettelijke handeling is van zijn kant, hij te goeder trouw heeft gehandeld en hij niet getracht heeft de Belgische asiinstanties te misleiden. De Raad merkt eerst en vooral op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud louter bleef vasthouden aan zijn beweerde leeftijd, zonder op enigerlei wijze gewag te maken van het feit dat hij zijn werkelijke leeftijd niet zou kennen en dat hij enkel de leeftijd opgaf die hij dacht dat hij had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Zelfs in zoverre er rekening wordt gehouden met deze *post factum* vergoelijking, dan nog neemt dit niet weg dat er een wel heel groot verschil is tussen verzoekers beweerde geboortedatum bij de Dienst Vreemdelingenzaken (30 april 2005) en de geschatte leeftijd op basis van het wetenschappelijk onderzoek, namelijk een verschil van vijf jaar. Dat verzoeker zijn leeftijd niet kende en er ter goeder trouw zou zijn vanuit gegaan dat zijn voorgehouden leeftijd zijn werkelijke leeftijd was, kan niet overtuigen. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een dergelijk groot verschil, van verschillende jaren, met zijn vermeende leeftijdsgenoten in Afghanistan verzoeker in de loop der jaren en gedurende zijn ontwikkeling en groei toch zou moeten zijn opgevallen. Dat verzoeker niet zou hebben geweten dat hij in wezen jaren ouder was, kan dan ook niet worden aangenomen. Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover aflegde en hier blijft aan vasthouden, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asiinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift voorts nog betoogt dat het besluit van 20 mei 2021 van de Dienst Voogdij betreffende het medisch onderzoek ter vaststelling van de leeftijd niet was opgenomen in het administratief dossier dat aan verzoeker is meegedeeld, waardoor hij de inhoud ervan niet kan verifiëren, stelt de Raad vast dat dit document wel degelijk is opgenomen in het administratief dossier. Volledig ten overvloede merkt de Raad nog op dat, zelfs indien dit document niet in het administratief dossier dat aan verzoeker werd meegedeeld opgenomen was, verzoeker niet ontkent dat hij dit document zelf van de Dienst Voogdij ooit ontvangen heeft. Uit een eenvoudige lezing van verzoekers verweer tegen deze leeftijdsbepaling, alsook uit de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 5-6), blijkt dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van de inhoud ervan. Ten slotte dient hier te worden herhaald dat deze wetenschappelijke leeftijdsbepaling definitief is, waardoor de Raad niet inziet welk verschil dit zou maken.

De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid. Deze vaststellingen hebben ook gevolgen voor de context van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

2.3.6.5. De Raad bemerkt dat verzoeker de verwerende partij geenszins kan verwijten dat geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij de beoordeling van zijn verklaringen, aangezien, zoals *supra* genoegzaam is komen vast te staan, geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde minderjarigheid bij aankomst in België en dus logischerwijze ook ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

Waar verzoeker betoogt dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met zijn ongeschooldheid tijdens het persoonlijk onderhoud of de beoordeling van zijn verklaringen, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantoonde dat zijn intellectuele capaciteiten dergelijk beperkt zijn dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit het land van herkomst. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mocht worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels

het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn situatie en problemen. De Raad wijst er voorts op dat ook van een ongeschoolde en ongeletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien slaagt verzoeker er niet in om concreet aan te tonen waar of op welke manier geen rekening werd gehouden met zijn ongeschooldheid.

2.3.6.6. In navolging van de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voornamelijk baseert op de beweerde problemen van zijn broer (I. S. W.) en drie andere, verdere, familieleden (G. I., G. W. I. en I. H.), die allen eerder op verschillende tijdstippen een verzoek om internationale bescherming in België indienden omwille van problemen door de werkzaamheden van I. H.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers familie niet automatisch volgt dat verzoeker zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert eraan dat in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova*, en *R. E. O. Ahmedbekov* het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "*vluchteling*" en van "*persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt*" (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova*, en *R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld, of een internationale beschermingsstatus worden toegekend, op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit de beslissing van de commissaris-generaal aangaande het verzoek om internationale bescherming, ingediend door verzoekers broer, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat verzoekers broer de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van I. H. Verzoeker kan aldus ook niet dienstig verwijzen naar deze beslissing om de geloofwaardigheid van zijn eigen relaas, dat hij hier grotendeels op baseert, te ondersteunen. De verwerende partij concludeerde daarentegen terdege dat deze beslissing, waarin werd geoordeeld tot de ongeloofwaardigheid van het relaas dat door verzoekers broer werd voorgehouden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en waarop verzoekers relaas grotendeels gebaseerd is, de geloofwaardigheid van verzoekers relaas juist verder ondermijnt.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat een verzoeker om internationale bescherming zich niet mag baseren op de resultaten van verzoeken om internationale bescherming van gezinsleden, maar dat de commissaris-generaal zich hier evenmin op mag baseren, aangezien elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld. De Raad merkt op dat het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld, niet betekent dat een beslissing ten aanzien van een gezinslid geen indicatie kan vormen die de commissaris-generaal, samen met andere argumenten, in de één of de andere richting laat besluiten in het kader van een verzoek om internationale bescherming van een ander gezinslid, zeker wanneer in deze beslissing wordt geoordeeld dat het relaas van de ene verzoeker, waarop het relaas van de andere verzoeker is gebaseerd, ongeloofwaardig wordt bevonden. Dit betekent enkel, zo weze herhaald, dat er niet kan worden beslist over de nood aan internationale bescherming van een persoon louter en alleen op basis van een beslissing over de nood aan internationale bescherming van een gezinslid van die persoon. De beslissing tot weigering van verzoekers verzoek om internationale bescherming is bovendien geenszins louter gebaseerd op de beslissing ten aanzien van verzoekers broer, maar ook op de voorgaande en volgende vaststellingen.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker nog dat zijn broer het niet nodig achtte om beroep in te stellen tegen de beslissing die hem de vluchtelingenstatus weigerde, maar dat hij indien hij echter geen

verblijfsrecht had verkregen, hij beroep zou hebben ingesteld om onder meer de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus te betwisten en dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt door zijn broer de vluchtelingenstatus te weigeren. De Raad merkt op dat het voorwerp van het onderhavige beroep beperkt is tot de weigeringsbeslissing die genomen werd in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming. De beslissing ten aanzien van verzoekers broer werd definitief na het verstrijken van de in de Vreemdelingenwet voorziene beroepstermijn en het komt allerminst aan de Raad toe om te speculeren wat de uitkomst van een beroep tegen deze beslissing zou zijn. Waar verzoeker in het verzoekschrift ten slotte nog stelt dat indien de verwerende partij bij haar analyse rekening mag houden met haar eerdere beslissing het haar zorgplicht is om ook rekening te houden met “*alle elementen*” van verzoekers zaak, oordeelt de Raad dat verzoeker geenszins concretiseert met welke elementen van zijn verzoek geen rekening zou gehouden zijn.

2.3.6.7. In de bestreden beslissing wordt voorts, aangaande zijn persoonlijke problemen met de taliban, terecht gesteld dat verzoeker een gebrek aan kennis vertoont over de taliban die hem en zijn familie zouden vervolgen en dat hij dit niet kan vergoelijken.

In het verzoekschrift oppert verzoeker eerst dat de *protection officer* hem op geen enkel moment heeft gevraagd wat hij wist over de taliban die hem bedreigden. Ook stelt hij dat zijn verklaring, dat hij de taliban niet had ontmoet omdat hij niet naar buiten ging, een antwoord was op de vraag of hij ooit door de taliban was bedreigd. Tevens benadrukt verzoeker dat hij uitlegde dat toen de taliban op bezoek kwamen, zijn moeder hem verstopte en zelf de deur ging openen en dat hij de taliban maar één keer had gezien met zijn broer. Hij is van mening dat hij aldus niet kon weten wie zij waren. Gezien zijn jonge leeftijd op dat moment, is dit volgens hem een volkomen geloofwaardige verklaring.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring, dat hij niet naar buiten ging toen de taliban naar zijn huis kwamen en dat hij hen aldus niet ontmoet had, inderdaad volgde op de vraag of hij ooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Daarnaast werd verzoeker echter ook gevraagd wie de controle had over zijn dorp bij zijn vertrek. In het kader van deze vraag kon hij ook meer toelichting geven over de taliban in zijn dorp die zijn familie vervolgden, wat hij evenwel naliet te doen. Het is niet de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Derhalve is de stelling van verzoeker dat hem bepaalde vragen niet gesteld werden niet dienstig. Bovendien, indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog bijkomende inlichtingen heeft, dan kan hij bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. Verzoeker licht overigens ook in het verzoekschrift niet toe welke informatie hij nog zou kunnen geven hierover.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaring voor dit gebrek aan kennis waarvan in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat deze niet afdoende is. Uit het leeftijdsonderzoek dat door de Dienst Voogdij werd gedaan, blijkt dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer 17 jaar oud was. In het licht hiervan is het weinig waarschijnlijk dat verzoekers moeder hem zou verstoppen en de deur zelf zou opendoen als de taliban naar hun huis kwamen. Zelf indien dit toch op die manier gebeurd zou zijn, kan worden verwacht dat verzoeker minstens meteen hierna hierover zou gesproken hebben met zijn moeder en op die manier toch enige informatie zou hebben verkregen. Deze verklaringen verduidelijken bovendien ook niet waarom verzoeker niet meer kan vertellen over de taliban die zijn familie vervolgen naar aanleiding van de situatie waarin hij ze wel zag samen met zijn broer.

Verzoeker oppert in dit verband ook nog dat hij niet inziet waarom van hem wordt verwacht dat hij hiervan op de hoogte zou zijn. Volgens hem was hij op dat moment slechts een kind en, omwille van zijn nomadenachtergrond, enkel geïnteresseerd in zijn schapen en niet in de taliban. Ofschoon verzoeker een nomadenachtergrond verklaart te hebben, wat op zich niet wordt betwist, verklaarde hij ook altijd in hetzelfde dorp te hebben gewoond, zodat kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de aanwezigheid van de taliban in dat dorp (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Zijn achtergrond sluit bovendien niet uit dat hij geen interesse zou kunnen vertonen in andere zaken dan het hoeden van schapen. Dat verzoeker nog een kind was, wordt dan weer tegengesproken door het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, waaruit blijkt, zo weze herhaald, dat verzoeker op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer 17 jaar was en aldus reeds tot de jaren des onderscheids gekomen. Aldus kan er van verzoeker verwacht worden dat hij enige kennis zou hebben van wat er zich in en rond zijn dorp afspeelde, zeker wat betreft de taliban die hem en zijn familie vervolgden. Ten andere, ook van personen met een nog jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat deze coherente, gedetailleerde

en volledige verklaringen kunnen afleggen aangaande hun leefwereld, regio van herkomst en de feiten die de aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Te meer daar redelijkerwijze kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen staan gegrift dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

2.3.6.8. Verder wordt in de bestreden beslissing ook terecht opgemerkt dat het allerm minst waarschijnlijk is dat verzoeker, gezien zijn verklaring dat zijn vader meegenomen is door de taliban en zijn broer gevlucht is, actueel nog als een doelwit zou worden gepercipieerd door de taliban.

In het verzoekschrift citeert verzoeker zijn verklaringen die hij in dit verband aflegde en verduidelijkt hij dat het feit dat zijn vader H. had geholpen om Afghanistan te ontvluchten, een reden was voor de taliban om wraak te nemen. Aangezien de taliban hun recht en rechtvaardigheid wilden opleggen, is het volgens verzoeker heel geloofwaardig dat zij niet alleen wraak wilden nemen, maar ook de bevolking ervan wilden weerhouden iemand te helpen Afghanistan te ontvluchten. Bovendien gelooft hij dat de doodstraf voor zijn vader en broer een uiterst gewelddadige en dus afschrikwekkende straf was, die in de ogen van de taliban waarschijnlijk doeltreffend was. Luidens het verzoekschrift legt de verwerende partij niet uit waarom deze uitleg niet voldoende is.

De Raad merkt op dat verzoeker gevolgd kan worden waar deze stelt dat het geloofwaardig is dat de taliban wraak zouden willen nemen op verzoekers vader (en zijn broer) omdat hij H. hielp en dat zij de bevolking ervan willen weerhouden mensen te helpen Afghanistan te ontvluchten. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat verzoekers broer werd meegenomen en geslagen door de taliban en dat zijn vader, toen zijn broer terug thuis kwam, ook voor onbepaalde tijd werd meegenomen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Het is evenwel onwaarschijnlijk dat de taliban het nodig zouden achten dat verzoeker zelf vervolgens ook nog zou moeten meegenomen worden. Hierbij wordt nog opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3.6.9. In navolging van de verwerende partij wordt ook nog opgemerkt dat het opmerkelijk is dat verzoeker niet weet of er nog iets is gebeurd met zijn familie en de taliban na zijn vertrek. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gesteld:

"Het is opmerkelijk dat u niet weet of er nog iets gebeurd is met uw familie en de taliban na uw vertrek. Indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de taliban, zou er verwacht kunnen worden dat de taliban na de val van de overheid u zouden zoeken en langsgaan bij uw familie. Indien u de taliban vreest, zou er tegelijk kunnen verwacht worden dat u de nodige inspanningen levert om te weten te komen of de taliban al dan niet naar u gevraagd hebben en/of er nog iets na uw vertrek is gebeurd (CGVS p.18). U zegt hierover dat u niets weet en dat u weg was. Dit kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg worden beschouwd voor uw onwetendheid. Uw desinteresse staat in schril contrast met uw aangehaalde vrees."

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan te stellen dat hij geen mogelijkheid heeft om zijn familie per post te schrijven, daar hij uit een nomadengezin komt, dat hij hen niet kan bellen of geen berichten kan sturen omdat zij geen telefoon hebben en dat de *protection officer* hem hier alleen maar naar had moeten vragen om over deze informatie te beschikken en benadrukt dat dat in dit geval niet is gebeurd. Ook ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij geen contact meer heeft met zijn moeder, verloofde en jongere broer. Hoewel de Raad begrip heeft voor het gegeven dat het in verzoekers geval niet evident is om zijn familie te contacteren om hen over zijn en hun problemen naar aanleiding van zijn vertrek te bevragen, merkt de Raad op dat verzoeker zijn hele leven in hetzelfde dorp heeft gewoond en dat verzoeker op geen enkele manier aantoonst dat hij op zijn minst enige poging heeft ondernomen om contact te leggen. Hij had zich hiervoor bijv. kunnen laten bijstaan door zijn broer die in België verblijft. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliel dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en de gevolgen daarvan voor zijn achtergebleven gezin en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging.

2.3.6.10. In navolging van de verwerende partij merkt de Raad nog op dat het feit dat verzoeker essentiële elementen aangaande zijn vluchtmotieven niet meer weet omdat hij te jong was, terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat hij op het ogenblik van zijn verzoek om internationale bescherming ongeveer

21 jaar was, de geloofwaardigheid van zijn motieven verder onderuit haalt. Concreet overweegt de bestreden beslissing in dit verband als volgt:

“U haalt meermaals het gegeven aan dat u in Afghanistan nog een kind was en geeft ook aan dat u daardoor verschillende zaken niet weet te verklaren (CGVS p. 6, 9, 10, 11, 13, 15, 16, 17, 18, 19 en 20). Zo wordt er bijvoorbeeld aan u gevraagd of u ooit ergens hulp gezocht of advies gevraagd heeft. Daarop weet u het volgende te antwoorden: “Dat weet ik niet, ik was toen heel jong, dat heb ik al heel vaak gezegd. Al deze dingen zijn door mijn moeder verteld. Wanneer ik haar vroeg naar mijn broer, waar hij is.” (CGVS p. 18). Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming ongeveer 21 jaar was. Dat betekent dat u bij uw vertrek uit Afghanistan ongeveer 17 jaar oud was. Deze leeftijd wijst niet meer naar uw vroege kinderjaren maar wijst erop dat u bij uw vertrek uit Afghanistan eerder al jongvolwassen was. Het feit dat u essentiële elementen aangaande uw vluchtmotieven niet meer weet omdat u te jong was, haalt de geloofwaardigheid van uw motieven verder onderuit.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In weerwil van wat verzoeker in het verzoekschrift tracht voor te houden, heeft dit motief niet louter betrekking op de vraag of verzoeker al dan niet kan gevolgd worden waar hij verwijst naar zijn beweerde jonge leeftijd ter verschoning van het feit dat hij over verschillende elementen niets zou weten. De commissaris-generaal concludeerde, gelet op de overwegingen opgenomen onder punt 2.3.6.4., waaruit blijkt dat de leeftijdsbepaling die door de Dienst Voogdij werd uitgevoerd, definitief is, terecht dat verzoeker zich niet kan beroepen op zijn leeftijd ter verschoning van het feit dat hij over verschillende elementen niets zou weten. De commissaris-generaal voegt hier evenzeer terecht aan toe dat het feit dat verzoeker desondanks beweert dat hij essentiële elementen aangaande zijn vluchtmotieven niet meer weet omdat hij nog een kind was, de geloofwaardigheid van zijn motieven verder onderuit haalt. Dat in de bestreden beslissing slechts één voorbeeld wordt gegeven van een element waar verzoeker verwijst naar zijn beweerde leeftijd ter verschoning van zijn gebrek aan kennis erover, klopt niet. De verwerende partij benoemt één voorbeeld expliciet, maar verwijst ook naar verschillende pagina's van de notities van het persoonlijk onderhoud waar verzoeker ook verwijst naar zijn leeftijd ter verschoning van zijn gebrekkige verklaringen. Bovendien is dit niet relevant en betekent dit allerm minst dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker zich evenmin voor de overige elementen waarover hij niet veel zou weten, dienstig kan verwijzen naar zijn jonge leeftijd.

Waar verzoeker zijn uitleg herhaalt voor het feit dat hij de taliban die hem vervolgen niet kent, kan volledigheidshalve nog worden benadrukt dat deze uitleg omwille van de bovenvermelde redenen niet kan overtuigen.

2.3.6.11. De Raad wijst er bovendien ook nog op dat verzoeker, noch tijdens de administratieve procedure, noch bij het verzoekschrift of ter terechtzitting, enig identiteitsdocument of andere documenten ter staving van zijn verzoek heeft neergelegd. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissing over het verzoek. Deze instanties mogen van een verzoeker dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, niet in het minst over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. De vaststelling dat verzoeker desbetreffend in gebreke blijft, ondergraaft dan ook op ernstige wijze (verder) zijn algemene geloofwaardigheid.

2.3.6.12. Op basis van hetgeen voorafgaat besluit de Raad dat het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging door de taliban niet geloofwaardig is. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.13. Waar verzoeker nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.6.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.15. Verzoeker gaat verder in zijn verzoekschrift uitgebreid in op de vrees voor vervolging, omwille van de (gepercipieerde) verwestering, wegens een verblijf in het Westen.

In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen, in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft, als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid, als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

Zoals verzoeker terecht stelt, is er in de vervolgingsgronden echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging

en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker, die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotalibanregering* reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften en het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kabul". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor

het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban*autoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afgaans-Iraanse grens meer s worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afgaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban*autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotaliban*regering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban

een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-factotalibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kabul echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan, wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Met de algemene verwijzing naar verzoekers minderjarige leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn langdurig verblijf in het Westen, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker, thans meerderjarig, die zo'n vier jaar geleden op minderjarige leeftijd Afghanistan verliet en die inmiddels bijna twee jaar in België verblijft, een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat verzoeker tot ongeveer zijn zeventiende in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het louter verblijf in Europa en het gegeven dat hij Afghanistan als minderjarige heeft verlaten, zonder meer, maakt geenszins dat hij om deze reden als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker nog dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, dat hij zich *casual* kleedt, dat hij geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt en dat hij aldus duidelijk een "*westerse stijl*" heeft. De Raad herhaalt dat het hebben van een bepaalde westerse kledingstijl en uiterlijk in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt deze kledingstijl en uiterlijk bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De kleding die verzoeker in België draagt, zijn haardrachten, het ontbreken van een baard in België, kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als dergelijke kenmerken of gedragingen. Ze zijn niet van aard zijn om te worden beschouwd als persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker toont niet aan dat het aanpassen van zijn kledingstijl en uiterlijk een zodanige schending van een fundamenteel recht zou inhouden dat dit neerkomt op vervolging of ernstige schade.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zijn integratie in de loop van zijn verblijf in België heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores en dat hij in een

carwash heeft gewerkt en in die context Frans heeft geleerd, dagelijks in contact is gekomen met niet-Belgen en zich meer en meer aan de Belgische gebruiken heeft aangepast, merkt de Raad op dat deze – overigens niet gestaafde of verder uitgewerkte – beweringen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Dat verzoeker werkwilgig is, al enige tijd werkt en zich wil integreren is lovenswaardig, maar maakt nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde “besmet” door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Dat hij inmiddels het Frans in enige mate beheerst, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Verzoeker werpt in het verzoekschrift ook nog op dat hij geen contact meer heeft met de weinige familie die hij in Afghanistan nog heeft, waardoor hij aan zijn lot zou overgelaten worden bij terugkeer, hij geen mogelijkheid zou hebben om zich opnieuw in de samenleving te integreren en hij des te meer als een verwesterde vreemdeling zal worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat het feit dat verzoeker niet langer in contact staat met zijn familie geenszins betekent dat hij niet meer bij hen terecht zou kunnen, merkt de Raad op dat verzoeker door te verwijzen naar het feit dat hij geen contact meer heeft met de weinige familie die hij in Afghanistan nog heeft, geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd zal worden. Aangezien verzoeker er, gelet op de bovenvermelde redenen, evenmin in slaagt andere elementen aan te brengen die erop wijzen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal gepercipieerd worden, ziet de Raad niet in op welke manier hij door het feit dat hij geen familie heeft, “des te meer” als verwesterd zal worden gezien.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker voor het overige niet verder komt dan het verwijzen naar het gegeven dat hij afkomstig is uit een ruraal gebied. Verzoeker brengt hiermee evenwel opnieuw geen enkele concrete informatie aan, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde “besmet” door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij het proberen terugkeren naar zijn gemeenschap, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Aan zijn betoog dat hij voorheen problemen had met de taliban, kan immers, gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, geen geloof worden gehecht. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad en stelt dat verzoekers verwestering en bijzondere situatie niet is onderzocht tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Daarnaast beklemt de Raad dat verzoeker werd gehoord na de machtsovername van de taliban en hij tijdens dit persoonlijk onderhoud van 6 juli 2022 de mogelijkheid kreeg de gevolgen van de machtsovername door de taliban op zijn persoonlijke situatie

uiteen te zetten. Er werd aan verzoeker ook uitdrukkelijk gevraagd of hij nog andere problemen in Afghanistan heeft ervaren en of hij alle relevante elementen in verband met zijn problemen en de reden waarom hij niet terug kan naar Afghanistan heeft kunnen vertellen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens verwestering concreet toe te lichten. Daarenboven bezat verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsvername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen, aangevoerd in het verzoekschrift, is bij huidige arrest overigens terdege rekening gehouden (zie *supra*).

2.3.6.16. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij onvoldoende overtuigt dat hij de taliban dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering of als terugkeerder.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest ‘*M'Bodj*’ stelde het Hof van Justitie: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren enerzijds, dan wel (ii) actoren anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt

het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Vóór de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzaaiing en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie, alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp, alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel, alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de-facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige

operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De in het verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten en de passage uit de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022 liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt gevisieerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

Voor zover verzoeker benadrukt dat de socio-economische situatie in Afghanistan drastisch is verslechterd na de machtsovername en hierbij wijst op de rol van de internationale spelers, het beleid van de taliban en de impact van het stopzetten van de financiële hulp, behalve noodhulp wat niet wordt betwist en in bovenstaande analyse terdege in rekening werd gebracht, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in

Afghanistan. Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota van 23 juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert, moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies de verwerende partij *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji*' waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter

door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)*" van 13 september 2022, kunnen worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Khost, waarvan verzoeker afkomst is, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 8 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een gewapende confrontatie tussen het NRF en de taliban, een aanval van het NRF op de taliban), een incident dat als *explosions/remote violence* wordt gecodeerd (de dood van een kind bij een ontplofing van een achtergebleven mijn) en incidenten die als *violence against civilians* zijn gecodeerd (incidenten gericht tegen een voormalig overheidsmedewerker, een voormalig lid van een regeringsgezinde militie en het voormalige hoofd van de raad van *ulema* en arrestaties met geweldpleging van personen die nog gebruik maakten van de Afghaanse driekleur). Alle 8 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN2) Khost, dat ook de provinciehoofdplaats Khost (Mamun) omvat.

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA "*Afghanistan. Security Situation*" van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsvername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot de regio van herkomst, *in casu* de provincie Khost. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij zich baseert op verschillende verslagen, met name op de EASO "*Country Guidance: Afghanistan*", van november 2021, de EASO "*Afghanistan: security situation*", van juni 2021, de EASO "*Afghanistan: security situation update*", van September 2021, de EASO "*Afghanistan: Country focus*", van januari 2022 en de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie*", van 5 mei 2022, om te concluderen dat verzoeker in Afghanistan veilig kan terugkeren en dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten en de beschikbare informatie heeft gedaan, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij haar beslissing baseerde op recentere informatie (EASO "*Afghanistan Security Situation Update*", van September 2021, EASO "*Afghanistan Country Focus*", van januari 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*", van 5 mei 2022, EUAA "*Afghanistan Security Situation*", van augustus 2022 en de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", van 13 September 2022).

Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt. De kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie, volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de Taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, in rekening werd gebracht. Verzoeker benadrukt de pijnpunten in het vergaren van de landeninformatie, waarbij hij onder meer wijst op een kritisch verslag van Nansen omtrent het hanteren door de commissaris-generaal van de landeninformatie, doch brengt *in concreto* geen nieuwe of bijkomende gegevens aan, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de gehanteerde landeninformatie incorrect, dan wel niet langer actueel zijn of die toelaten tot een andersluidende conclusie te komen.

Verzoeker citeert uit rapporten, richtlijnen, verklaringen en verwijst naar *weblinks* met overzichten van nieuwsrapporten over de situatie in Afghanistan van verschillende nieuwspagina's, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Ongeacht het feit dat verzoeker niet nader specificeert welke nieuwsrapporten hier relevant zijn, dient te worden vastgesteld dat deze informatie over de veiligheidsincidenten in lijn ligt met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Khost alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS